

LBRIS

We know
books

MARIE LU

LEGENDA

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE INES HRISTEA

forteen | 2026

BĂIATUL CARE PĂȘEȘTE ÎN LUMINĂ

SAN FRANCISCO, CALIFORNIA

REPUBLICA AMERICII

POPULAȚIA: 24 646 320

DAY

Mama crede că sunt mort.

Sigur că nu sunt mort, dar e mai bine ca ea să creadă asta.

Cel puțin de două ori pe lună, văd afișat pe JumboTronurile împrăștiate prin tot centrul Los Angelesului anunțul care mă vizează, cel în care scrie „căutat“. Arată aiurea acolo sus. Majoritatea imaginilor de pe ecrane înfățișează scene vesele: copii zâmbitori stând sub cerul albastru și senin, turiști pozând în fața Ruinelor Golden Gate, reclame ale Republicii în culori fluorescente. Mai e apoi și propaganda împotriva Coloniilor. „Coloniile ne vor pământul,“ ni se spune. „Vor ceea ce ele nu au. Nu le lăsați să pună stăpânire pe casele voastre! Sprijiniți cauza!“

După care apare și cazierul meu judiciar. Strălucește pe ecranele gigantice în toată splendoarea lui multicoloră:

CĂUTAT DE AUTORITĂȚI

DOSARUL NR: 462178 – 3233 „DAY“

**CĂUTAT PENTRU ULTRAJ, DISTRUGERE PRIN INCENDIERE,
FURT, DISTRUGERE DE BUNURI MILITARE ȘI
SABOTAREA EFORTULUI DE RĂZBOI
200 000 DE BANCNOTE REPUBLICANE PENTRU
INFORMAȚII CARE SĂ DUCĂ LA ARESTAREA SA**

Împreună cu acest cazier e afișată mereu altă fotografie. O dată a fost cea a unui băiat cu ochelari și cu o claie de cârlionți arămii. Altă dată a fost cea a unui tip cu ochii negri și fără niciun fir de păr. Uneori sunt negru, alteori alb, apoi măsliniu, brun, galben, roșu sau în orice alt fel le mai trece prin minte.

Cu alte cuvinte, autoritățile nu au nici cea mai vagă idee despre cum arăt. Se pare că nu se știe aproape nimic despre mine, cu excepția faptului că sunt tânăr și că nu există niciun corespondent în bazele lor de date atunci când îmi verifică amprente. De asta mă urăsc și de asta nu sunt cel mai periculos infractor din țară, ci cel mai căutat. Îi fac să pară incompetenți.

E de abia seară, dar afară e deja întuneric beznă, iar reflexiile JumboTronurilor lucesc în bălțile de pe stradă. Stau pe pervazul sfărâmicios al unei ferestre, la etajul al treilea, ascuns privirilor de niște grinzi ruginite de oțel. Cândva, asta a fost un bloc de apartamente, dar acum e în paragină. Podeaua camerei e acoperită de lămpi sparte și cioburi de sticlă, iar vopseaua s-a cojit de pe toți pereții. Într-un colț, pe jos, zace cu fața în sus un portret vechi al Electorului Primo. Mă întreb cine a locuit aici – nimeni nu e atât de dus cu capul încât să lase așa, aruncat pe podea, portretul Electorului.

Ca de obicei, mi-am ascuns părul sub o șapcă veche de băiat de prăvălie. Am privirea ațintită asupra casei micuțe, fără etaj, de vizavi. Îmi fac de lucru cu mâinile, jucându-mă cu pandantivul pe care îl am legat în jurul gâtului.

Tess se sprijină de cealaltă fereastră a camerei, privindu-mă cu atenție. În seara asta nu am stare și, ca întotdeauna, ea simte lucrul ăsta.

Epidemia a lovit greu sectorul Lake. În lumina venită de la JumboTron, Tess și cu mine îi vedem pe soldații aflați în capătul străzii cum inspectează fiecare casă în parte. Din cauza căldurii, își poartă pelerinele negre și lucioase legate lejer. Toți au măști de gaze. Uneori, când ies din câte o casă, o marchează cu un X mare și roșu pe ușă. Nimeni nu mai intră și nu mai iese apoi de acolo – cel puțin nu atunci când poate fi observat.

— Tot nu-i vezi? Îmi șoptește Tess.

Expresia feței îi e ascunsă de umbre.

În încercarea de a nu mă mai gândi la asta, meșteresc o praștie improvizată din bucăți vechi de PVC.

— N-au mâncat de seară. Nu s-au mai așezat la masă de ore întregi.

Îmi schimb poziția și îmi întind genunchiul suferind.

— Poate că nu sunt acasă?

Îi arunc lui Tess o privire iritată. Încearcă să mă liniștească, dar eu nu am dispoziție pentru așa ceva.

— E aprinsă o lampă. Și uită-te la lumânările alea. Mama n-ar irosi niciodată lumânările dacă n-ar fi nimeni acasă.

Tess se trage mai aproape.

— Ar trebui să plecăm din oraș pentru vreo două săptămâni, nu? Încearcă să își păstreze vocea calmă, dar îi simt frica.

— Epidemia o să se stingă curând și atunci o să poți să te întorci să-i vizitezi. Avem mai mult decât suficienți bani pentru două bilete de tren.

Dau din cap.

— O noapte pe săptămână. Îți amintești? Lasă-mă să-i verific o noapte pe săptămână.

— Da. Dar săptămâna asta ai fost aici în fiecare noapte.

— Vreau doar să fiu sigur că sunt în regulă.

— Și dacă te îmbolnăvești?

— Îmi asum riscul. Iar tu nu trebuia să vii cu mine. Ai fi putut să mă aștepți în Alta.

Tess ridică din umeri:

— Cineva trebuie să vadă de tine.

E cu doi ani mai mică decât mine, dar uneori pare suficient de matură ca să îmi poarte de grijă.

Continuăm să privim în tăcere în vreme ce soldații se apropie de căminul familiei mele. De fiecare dată când se opresc la câte o casă, unul dintre ei bate cu pumnul în ușă, iar un altul stă lângă el cu arma scoasă. Dacă ușa nu e deschisă într-un interval de zece secunde, primul soldat o sparge cu piciorul. Odată ce dau buzna înăuntru nu îi mai pot vedea, dar le știu rutina: unul dintre soldați ia câte o probă de sânge de la fiecare membru al familiei, probă pe care o introduce într-un cititor portabil ca să verifice dacă persoana în cauză e afectată de boală. Întregul proces durează zece minute.

Număr casele aflate între locul unde se găsesc soldații acum și cea în care locuiește familia mea. Va trebui să mai aștept încă o oră până când o să le aflu soarta.

Din celălalt capăt al străzii răsună un țipăt. Privirea îmi fuge către

locul de unde vine sunetul, iar mâna îmi saltă pe cuțitul de la brâu. Tess își ține răsuflarea.

E o victimă a epidemiei. Probabil că starea fizică i s-a deteriorat de-a lungul mai multor luni, căci are pielea crăpată și sângerează peste tot. Mă întreb cum de au ratat-o soldații în timpul raziilor anterioare. Dezorientată, femeia se împleticește de colo-colo, apoi se repede înainte, dar se împiedică și cade în genunchi. Întorc privirea către soldați. Acum au văzut-o. Cel cu arma scoasă se apropie de ea, în vreme ce restul – unsprezece la număr – rămân pe loc și nu fac decât să se uite. O singură victimă a epidemiei nu reprezintă cine știe ce amenințare. Soldatul ridică arma și țintește. Femeia infectată e învăluită într-o ploaie de scânteii.

Se prăbușește, apoi nu mai mișcă. Soldatul revine la camarazii lui.

Ce mi-ar plăcea să punem mâna pe una dintre puștile soldaților! O armă frumușică, de genul ăsta, nu costă mult pe piață – 480 de bancnote, mai puțin decât o mașină de gătit. Ca toate armele, e precisă datorită magneților și curentului electric. Poate să lovească o țintă aflată la trei străzi distanță. Tehnologia a fost furată din Colonii – așa mi-a spus tata odată –, dar firește că nu se pune problema ca autoritățile să recunoască asta. Dacă am vrea, eu și Tess am putea să cumpărăm cinci astfel de arme... De-a lungul anilor am învățat să economisim din banii pe care îi furăm, să punem deoparte pentru situații de urgență. Dar adevărata problemă legată de arme nu o reprezintă prețul, ci faptul că poți fi depistat foarte ușor. Fiecare armă are pe ea un senzor care raportează forma mâinii utilizatorului, amprentele și locația. Dacă asta nu m-ar da de gol, atunci nu știu ce ar putea să o facă. Așa că sunt obligat să mă mulțumesc cu armele mele artisanale – praștii din PVC și alte improvizații din astea.

— Au mai găsit una, zice Tess, mijindu-și ochii ca să vadă mai bine.

Mă uit în jos și îi privesc pe soldați ieșind dintr-o altă casă. Unul dintre ei agită un spray cu vopsea și marchează ușa cu un X roșu uriaș. Îi știu pe cei care locuiesc acolo. Pe vremuri, în familia aceea era și o fetiță de vârsta mea. Când eram mai mici, eu și frații mei jucam cu ea leapșa și hochei de stradă, cu vătraie de fier și ghemotoace de hârtie.

Tess încearcă să îmi distragă atenția făcându-mi semn din cap înspre bocceaua de la picioarele mele.

— Ce le-ai adus?

Zâmbesc, apoi întind mâna ca să desfac pânza.

— O parte dintre lucrurile pe care le-am adunat săptămâna asta. O să se bucure de ele după ce vor trece de inspecție.

Scormonesc prin grămăjoara de bunătăți din boccea și scot o pereche uzată de ochelari de protecție. Îi mai verific o dată ca să mă asigur că sticla nu e fisurată.

— Pentru John. Un cadou în avans pentru ziua lui.

Fratele meu mai mare împlinește nouăsprezece ani spre sfârșitul săptămânii. Lucrează în schimburi de paisprezece ore în cuptoarele cu frecare din uzina cartierului, și mereu se întoarce acasă cu ochii usturându-l din cauza fumului. Am avut noroc că am putut să fur ochelarii ăștia dintr-un transport de provizii al armatei.

Îi pun jos și mai cotrobăi prin restul lucrurilor. Sunt mai ales conserve de carne și tocană de cartofi pe care le-am furat din restaurantul unui dirijabil. Și mai am și o pereche veche de pantofi, cu tălpile intacte însă. Ce mi-ar plăcea să fiu cu ei acasă când vor primi pachetul! Dar John e singurul care știe că sunt în viață și mi-a promis că nu îi va spune nici mamei, nici lui Eden.

Eden împlinește zece ani peste două luni, ceea ce înseamnă că tot atunci va trebui să dea Examenul. Eu l-am picat pe al meu când aveam zece ani. De asta îmi fac griji pentru Eden. Deși e de departe cel mai isteț dintre noi toți, gândește cam ca mine. Eu, când am încheiat Examenul, am fost așa de sigur pe răspunsurile mele încât nici nu m-am obosit să îi urmăresc pe cei care mi-au pus nota. Dar apoi administratorii m-au condus într-un colț al stadionului, împreună cu o mulțime de alți copii. Mi-au pus o ștampilă pe test și m-au îngrămădit împreună cu ceilalți într-un tren care ne-a dus în centru. Nu am apucat să îmi iau nimic altceva în afara pandantivului pe care oricum îl aveam la gât. Nu am apucat nici măcar să îmi iau la revedere.

După ce dai Examenul există mai multe variante.

Să zicem că obții punctajul perfect: 1 500. Nimeni nu a obținut vreodată un astfel de scor, mă rog, cu excepția unui singur copil,

cu câțiva ani în urmă. Armata a făcut mare caz atunci. Cine știe ce se întâmplă cu o persoană cu un punctaj așa de ridicat? Probabil că i se dau pe mână o groază de bani și putere, nu?

Dacă obții un punctaj între 1 450 și 1 499, te poți felicita pentru că instantaneu, ai calea deschisă spre șase ani de liceu și apoi spre alți patru într-una dintre universitățile de top din Republică: Drake, Stanford sau Brenan. După care ești angajat de Congres și câștigi o grămadă de bani. Și ai parte de fericire. Cel puțin, așa ne spun autoritățile.

Dacă obții un punctaj bun, undeva între 1 250 și 1 449, și se permite să mergi la liceu, după care ești trimis la facultate. Nu e rău.

Cu un punctaj cuprins între 1 000 și 1 249, reușești să te strecuri. Congresul îți interzice să urmezi liceul. Te alături clasei sărace, asemenea familiei mele. Probabil că ori te îneci lucrând la turbinele de apă, ori mori opărit cu abur, în centralele electrice.

Să zicem că pici Examenul.

Aproape întotdeauna, cei care nu îl trec sunt copiii din sectoarele mahalalelor. Dacă cumva faci parte din această ghinionistă categorie, Republica își trimite reprezentanții oficiali la ușa ta. Îi obligă pe părinții tăi să semneze un contract prin care îi acordă guvernului custodia deplină asupra ta. Și le spun că ai fost trimis în lagărele de muncă ale Republicii și că nu o să te mai vadă niciodată. Părinții nu au încotro și trebuie să-și dea acordul. Unii dintre ei chiar sărbătoresc momentul, fiindcă autoritățile le dau cadou o mie de bancnote în semn de condoleanțe. Bani și o gură mai puțin de hrănit? Cum ne mai poartă guvernul de grijă!

Atât doar că toate astea sunt o mare minciună. Un copil inferior cu gene de proastă calitate nu îi este util țării. Dacă ai noroc, Congresul te lasă să mori fără să te mai trimită întâi în laboratoare, unde să îți se examineze defectele.

Mai sunt cinci case. Tess îmi citește îngrijorarea din privire și îmi pune o mână pe frunte.

— Iar te ia durerea aia a ta de cap?

— Nu, sunt bine.

Mă uit pe fereastra deschisă la casa mamei mele și, pentru prima dată, zăresc un chip familiar. Eden trece prin cameră, apoi se ițește prin

geam la soldații care se apropie și îndreaptă spre ei o drăcie metalică, o improvizatie. După care se lasă în jos și dispăre. Buclele îi sclipesc blond-deschis în lumina pâlpâitoare a lămpii. Știind cum gândește, îmi dau seama că, probabil a construit instrumentul respectiv ca să măsoare cât de departe se află cineva – sau, ceva de genul ăsta.

— Pare mai slab, murmur eu.

— E viu și pe propriile picioare, răspunde Tess. Aș zice că asta e o victorie.

Câteva minute mai târziu, îi vedem pe John și pe mama trecând prin fața ferestrei, prinși într-o discuție. Eu și John semănăm destul de mult, deși el a devenit ceva mai vânjos ca urmare a zilelor lungi de muncă în fabrică. Părul, ca al celor mai mulți oameni din sectorul nostru, îi trece dincolo de umeri. Fratele meu și-l ține prins într-o coadă simplă. Vesta îi e pătată de zgură roșiatică. Îmi dau seama că mama îl ceartă din cine știe ce motiv – probabil pentru că l-a lăsat pe Eden să se uite pe geam. Îi îndepărtează mâna lui John când e cuprinsă de una dintre crizele ei de tuse cronică. Răsuflu zgomotos. Așadar... Măcar toți trei sunt suficient de zdraveni ca să se țină pe picioare. Chiar dacă unul dintre ei e infectat, e încă suficient timp ca ei toți să își revină.

Nu pot să nu-mi imaginez ce s-ar întâmpla dacă soldații ar însemna ușa mamei. Ai mei ar rămâne împietriți în mijlocul sufrageriei multă vreme după plecarea soldaților. Apoi mama și-ar lua aerul de curajoasă pentru ca după aceea, să nu doarmă toată noaptea, ștergându-și lacrimile în tăcere. Dimineață ar începe să primească rații mici de hrană și apă și, pur și simplu, ar aștepta să își revină. Sau să moară.

Gândurile îmi fug la banii furăți pe care eu și Tess i-am pus la păstrare. Două mii cinci sute de bancnote. Destul pentru hrana pe mai multe luni... Dar nu suficienți ca să cumpăr pentru familia mea fiole cu antidotul bolii.

Minutele se scurg cu încetinitorul. Las praștia și joc cu Tess câteva runde de „Piatră, hârtie, foarfecă”. (Nu știu cum, dar prietena mea e al naibii de bună la jocul ăsta.) Îmi arunc de câteva ori privirea către fereastra mamei, dar nu văd pe nimeni. Probabil că s-au strâns cu toții aproape de ușă, gata să o deschidă imediat ce vor auzi pumnii izbînd în ea.

Și vine momentul. Mă aplec peste pervaz așa de mult că Tess mă

prinde de braț ca să se asigure că nu cad grămadă pe trotuar. Soldații bubuie în ușa. Mama o deschide imediat, îi primește înăuntru și închide ușa la loc. Mă chinui să disting voci, pași, orice sunet care ar răzbate dinăuntru. Cu cât se termină mai repede chestia asta, cu atât mai iute pot să îi pasez lui John cadourile.

Tăcerea se prelungeste. Tess îmi șoptește:

— Lipsa de vești înseamnă vești bune, nu?

— Foarte amuzant.

Număr secunde în minte. Trece un minut. Trec apoi două, patru și, în sfârșit, zece minute.

Apoi, cincisprezece. Douăzeci.

Mă uit la Tess, care ridică din umeri.

— Poate li s-a stricat cititorul, își dă ea cu presupusul.

Trec treizeci de minute. Nu fac niciun gest care să mă distragă. Mă tem că, dacă clipesc, s-ar putea întâmpla ceva într-atât de rapid încât să-mi scape pur și simplu. Bat ritmic cu degetele pe mânerul cuțitului.

Patruzeci de minute. Cincizeci. O oră.

— Ceva nu-i în regulă, șoptesc.

Tess strânge din buze.

— N-ai de unde să știi.

— Ba da. De ce durează atât?

Tess deschide gura să răspundă, dar înainte să apuce să rostească vreun cuvânt militarii ies în șir din casă. Pe fețe nu li se citește nimic. Ultimul dintre ei închide ușa în urma sa și dă să ia ceva de la centură. Bruscu, mă ia amețea. Știu ce urmează.

Soldatul ridică mâna și trasează cu spray-ul pe ușă o linie diagonală lungă și roșie. Apoi încă una, alcătuiind, astfel, un X.

Trag niște înjurături în barbă și dau să mă întorc dar fix atunci soldatul face un lucru neașteptat, pe care nu l-am mai văzut niciodată.

Desenează și o a treia linie, verticală, care taie X-ul în jumătate.

JUNE

ORA 13:47.

UNIVERSITATEA DRAKE, SECTORUL BATALLA.

22°C LA INTERIOR.

Stau în biroul decanei. Din nou. De partea cealaltă a geamului sablat, îi văd pe o grămadă dintre colegii mei de clasă (fiecare dintre ei e mai mare decât mine cu cel puțin patru ani). Se învârt pe acolo sperând să audă ce se întâmplă. Mai mulți dintre ei au văzut când am fost luată pe sus de la cursul de după-amiază (lecția de azi: cum se încarcă și cum se scot gloanțele dintr-un XM-621) de o pereche amenințătoare de gardieni. Și, de fiecare dată când se întâmplă asta, vestea se răspândește în tot campusul.

Copilul de geniu, giuvaierul Republicii, a intrat iar în bucluc.

În birou e liniște. Nu se aude decât un bâzâit slab de la computerul decanei. Am memorat fiecare detaliu al acestei încăperi (podele din marmură tăiată manual și importată din Dakota, 324 de plăci pătrate de plastic pe tavan, șase metri de draperie gri atârnată de o parte și de cealaltă a portretului gloriosului nostru Elector pe peretele din spatele biroului, un monitor cu diagonala de treizeci de inci pe peretele lateral, cu sunetul oprit, unde un titlu anunță: „GRUP DE «PATRIOTI» BOMBARDEAZĂ O BAZĂ MILITARĂ LOCALĂ. CINCI MORTI”, urmat de „REPUBLICA ÎNVINGE COLONIILE ÎN BĂTĂLIA PENTRU HILLSBORO”). Arisna Whitaker, decana însăși, stă așezată în spatele biroului și tastează pe sticla acestuia. Sigur îmi redactează raportul. Asta va fi al optulea din acest semestru. Aș putea pune pariu că sunt singurul student de la Drake care a izbutit să se aleagă cu opt rapoarte într-un singur semestru și să nu fie exmatriculat.